

VRJ EN BLJ

CHRISTELIJK WEEKBLAD VOOR JONGENS EN MEISJES VAN ZES TOT VEERTIEN JAAR.
VERSCHIJNT IEDEREN VRIJDAG — ABONNEMENTSPRIJS f 1.— PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE UITGEVERSMACHTSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN.

Illustratie bij „De gevaarlijke jacht.”

DE GEVAARLIJKE JACHT.

Snorrebaard en Melkmondje waren broer en zus. Ze leefden als jonge katjes in een héél groot huis. Als je in dat huis kwam, zou je ze niet gauw gevonden hebben. Want eerst moest je een lange gang door, dan een paar trappen op, dan weer door een gang en eindelijk kwam je in een rommelkamer. Maar als je zoover was, dan zou je Snorrebaard en Melkmondje tóch nog niet ontdekken hebben. Want in een donkeren hoek, tusschen een paar kisten, had hun moeder, de groote grijze poes Mies, haar nestje opgemaakt. De menschen in het groote huis wisten het wel, dat de poesjes daar woonden, en de kinderen kwamen ook wel eens kijken en brachten dan lekkere warme melk mee. Doch vader en moeder hadden gezegd, dat de beestjes daar voorloopig maar moesten blijven. Later mochten ze misschien in de huiskamer komen.

Snorrebaard en Melkmondje waren alleen overgebleven van een stuk of vijf jonge katjes, want de drie broertjes en zusjes waren al heel jong aan andere menschen gegeven. Moeder Mies zorgde dan ook héél goed voor haar kindertjes! Als ze een muis gevangen had, bracht ze die naar het nest. Eerst waren Snorrebaard en Melkmondje er bang voor geweest, vooral zusje Melkmondje.

„Hu, wat een griezelig beest is dat,” zei ze.

Toen was moeder Mies boos geworden.

„Zóó, vindt je dat,” had ze gezegd, „maar die zul jij later toch moeten vangen, dat is kattenplicht.”

„Vast niet,” zei Melkmondje.

„Wacht maar af,” meende moeder, „later doe je het graag.”

En dat was uitgekomen, tenminste de jonge beestjes gingen er al belang in stellen als moeder op jacht was.

„Heb je veel gevangen,” vroegen ze, als moeder thuis kwam.

Soms schaamde moeder Mies zich, als ze niets had meegebracht!

„Weet je wat,” zei Snorrebaard op een mooien morgen, „wij gaan muizen vangen.”

„Waar moeten we zijn?”

„Nou, op de vliering, geloof ik!”

„Vooruit dan, daar gaan we.” En onhoorbaar slopen ze de trap op. 't Was wel donker boven, maar katten hebben zooveel licht niet noodig. Heel gauw waren ze aan de

donkerte gewend en nu ging het er van langs.

Ze hadden wel al een half uur gezocht, toen eindelijk Snorrebaard fluisterde.

„Sst, Melkie” (zoo noemde hij zijn zusje) „ik hoor wat”. Melkmondje begon te beven als een riet. „k Ben zoo bang” . . . zei ze.

„Och wat! ben jij een meid. Kijk, daar achter die balk, zie ik een muizenstaart. Als jij bang bent, ga moeder dan maar even roepen. . .”

Doch neen, dat wilde Melkmondje niet; ze was toch ook nieuwsgierig! Stil dacht ze „wat is die Snorrebaard toch een held!”

Snorrebaard sloop heel zacht naar voren, nam een sprongetje en . . . floep, daar had hij de muizestaart te pakken. Maar wat hij schrok! Aan die muizestaart zat geen muis maar een rat! En, 't jonge jonge, zoo'n groote rat! En die rat keek hen aan met een paar oogen. . . hu, een paar dagen daarna rilden ze er nog van, als ze aan die oogen dachten.

Hals over kop holden de katjes naar moeder terug.

„Wat is er gebeurd, kinderen?”

„We hebben een rat gezien,” hijgde Melkmondje. . . . „Snorrebaard trok hem aan zijn staart, en de rat wou ons te lijf.”

„Nou, zoo erg zal het wel niet geweest zijn,” dacht moeder Mies. „Maar waar zat hij?”

„Boven, bij de hanebalken.”

„En ben jullie daar alleen heen geweest? Nou, dat gebeurt niet meer, hoor. Voorloopig blijven jullie hier in de buurt. Als je grooter bent, mag je er verder op uittrekken. Drink nou maar een lekker bakje melk, en dan zal ik boven eens kijken of ik die rakker te pakken kan krijgen.”

Al heel gauw kwam moeder terug.

„Hij is nu op de loop gegaan, maar ik zal hem vandaag of morgen wel vinden. Jullie moeten me echter beloven voorloopig niet op jacht te gaan. Jonge katten moeten niet het werk van volwassenden willen doen. Jullie werk is de muizen hier uit de buurt te houden. Later ligt de wereld voor je open. Nu heb je thuis je plicht te doen.”

Zoo sprak moeder Mies. Ze was een wijze poes en vertelde eigenlijk haar kindertjes niets anders als wat de jongens en meisjes bij de menschen ook hooren: kinderen moeten niet willen doen wat werk is van groote menschen, want dan loopt het mis.

v. d. H.